

DAMA DE TREFLĂ

ZEDEKIAH

— volumul II —

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Playlist

Allie X – *Devil I Know*

Kaleo – *Save Yourself*

Noelle Johnson – *Broken*

Munn – *Need You to Believe*

Tom Walker, Sebastian Fitzek – *Silver Lining*

Alexander Stewart – *House of Cards*

Olivia Addams – *Scrisori în minor | Rooftop Version*

Albina vs. Filip – *Lovely*

Kodaline – *All I Want*

Isak Danielson – *Light Up*

Munn – *I Hate You for Thist*

Skinny Days, CLMD – *Voices in My Head*

AURORA – *Blood in the Wine*

Palaye Royale – *Lonely*

The Neighbourhood – *Say My Name / Cry Me a River*

Billie Eilish – *Six Feet Under*

Sia – *Bird Set Free*

Munn – *You're Nome Now*

Lisa Cimorelli – *Fading Away*

Charlotte Cardin – *Wicked Game (Cover)*

Tom – *Leave a Light On*

Two Feet – *Lost the Game*

Aurora ft. Pomme – *Everything Matters*
Munn – *Loved Us More*
Isak Danielson – *Remember to Remember Me*

Noiembre

BOOKZONE

E aici, în camera mea.

Stă turcește pe podea. Fumul se strecoară afară printre buzele ei și umple spațiul din jurul nostru.

Credeam că s-a îndepărtat. Credeam că a renunțat. Gândurile astea m-au făcut să mă liniștesc, dar m-au și înspăimântat pentru că vreau să o țin la distanță, mi-e teamă că aş putea să îi fac rău, dar vreau la fel de mult să o țin și aproape, pentru că prezența ei îmi face bine.

Au fost zile în care nu ne-am scris nimic. Zile în care nu ne-am vorbit. Au fost atâtea zile în care nu m-am ridicat din pat, așteptând un semn, așteptând să facă un pas înspre mine. Și au fost zile în care am preferat să plec.

Dar azi e aici. A apărut plângând în prag și mi s-a aruncat în brațe. Nu am știut ce să îi spun, așa că am strâns-o la piept și am așteptat să se liniștească.

Acum iată-ne aici.

Afară e noapte. Ieri a căzut prima zăpadă. Azi cerul e senin, așa cum numai în nopțile lungi de iarnă poate fi. Se întinde după o felie de pizza, iar mișcărilor ei sunt grațioase și elegante.

Bluza îi alunecă pe umăr, dezgolindu-l.

— Te văd, îmi reproșează când ochii mei stăruie prea mult asupra ei.

— Ar fi o pierdere să nu.

— Ar fi?

Își arcuiește o sprânceană, apoi mușcă nepăsătoare din felia de pizza. Mă face să mă îndoiesc de mine. Asta e o premieră.

— O veche prietenă obișnuia să îmi spună că sunt irezistibil.

— Lasă-mă să ghicesc, și-a schimbat părerea între timp.

E drăguță când vorbește cu gura pe jumătate plină.

— N-aș zice.

— Ah... păcat.

Mă provoacă.

— Al naibii de irezistibil, ca să fiu mai exact.

— Aha.

— Și mai zice că sărut dumnezeiește.

— Exagerezi.

Poate exagerez puțin.

— Nu ești de acord?

Mai ia o mușcătură din pizza în loc să îmi răspundă, ceea ce mă face să cred că e de aceeași părere, dar nu vrea să o recunoască.

Mă întind și eu spre cutie. Pizza e aproape rece, dar merge și așa. Benjamin e plecat pentru câteva zile la o reuniune, ceva cu foștii colegi de muncă sau cei din Academie sau poate cu cei de liceu, sincer, nu eram prea atent. Ideea e că el lipsește o vreme, iar eu trebuie să mă descurc singur cu mâncarea. Pizza e cea mai simplă variantă la care m-am putut gândi.

— Nu vorbești niciodată despre sărutul nostru, spun înainte să mușc.

— Nici tu.

— Ai vrea?

Se îneacă și începe să tușească.

— Bineînțeles că nu, spune cu ochii plini de lacrimi când își revine.

— Păcat, cred că a fost un sărut reușit. Ar merita câteva minute de atenție.

Exceptând partea când fostul ei iubit a stricat totul. Sau actualul, nici nu știu. Uneori nu trece pe aici cu zilele, alteori rămâne până târziu. Nu am întreat-o ce se întâmplă mai exact între ei, nici ce părere are Grace despre asta, nu cred că mă privește, dar nu îmi place să îl știu lângă ea, mă face să stau ca pe ace când e prin preajmă.

Lucrurile au început să se schimbe pe aici, puțin câte puțin. Roger a fost luat de Protecția Animalelor. Se pare că i-au găsit o altă rezervație naturală în care să îl plaseze. Cum nu s-a întors încă, tind să cred că îi place acolo sau că e prea departe. Vom afla. Poate am să merg să îl vizitez cândva, e o pasăre nesuferită, însă avea ceva al lui care mă făcea să îl plac.

În afară de asta, s-a schimbat și relația mea cu Benjamin. Vorbim unul cu altul mai mult. Ascultăm. E un sentiment plăcut să știi că ai prin preajmă pe cineva căruiia îi pasă cu adevărat, dar și puțin înspăimântător, te obligă să fii responsabil.

Și relația cu ea s-a schimbat, am trecut de la tachinări nevinovate la tachinări care ascund substraturi. Încă încerc să îmi dau seama ce-am ascuns în acele substraturi, și eu, și ea.

— E doar o mască, nu-i așa?

Nu știu când am ajuns la marginea feliei de pizza. O arunc în cutie, apoi îmi întorc privirea spre ea.

— La ce te referi?

— La asta. La micile tale jocuri, la felul în care vorbești despre astfel de lucruri, săruturi și momente pe care ar trebui să le păstrezi doar pentru tine și în niciun caz să vorbești despre ele.

— Săruturile sunt ceva despre care ar trebui, cu siguranță, să vorbim.

— De ce?

Vocea îi urcă neașteptat de sus. Obrajii i se colorează într-un roșu aprins. *Asta pățești dacă mă provoci.*

— Pentru că oricine apreciază un sărut bun, iar săruturile bune merită să fie povestite.

— Sunt ceva intim, ripostează, puțin mai încet.

— Oh, atunci pun pariu că nici despre sex nu îți place să vorbești.

Culoarea din obraji devine mai intensă. Strânge din dinți și vrea să riposteze, dar nu știe cum.

Haide, prințesă, intră în joc, nu fi sfioasă.

— Faci asta din nou! Te joci cu mine. Poți fi serios măcar pentru o secundă?

— Dar sunt serios.

— Scutește-mă! O faci intenționat.

Vinovat!

— Nu știi despre ce vorbești.

— Țta ești tu cu adevărat?

Depinde ce răspuns așteți.

— Aș putea fi, dacă ai vrea.

— Încetează! Vreau să fii tu, așa cum ești când nu te vede nimeni.

Sunt convins că n-ai vrea. Zed acela pe care nu îl vede nimeni e deprimant.

— Dar tu? Tu așa ești când nu te vede nimeni?

Marginea feliei sale de pizza aterizează, de asemenea, în cutia dintre noi. Își ferește privirea. Cred că deja am primit un răspuns.

Își șterge mâinile pe genunchi și se trage puțin mai în spate, deși nu pare deloc dispusă să dea înapoi și în mica noastră confruntare.

— Fie! Ai câștigat. Nimeni nu e în preajma celorlalți așa cum e, de fapt, atunci când nu îl vede nimeni. Cu toții ascundem anumite părți din noi.

Nu îi place să recunoască atunci când greșește. Se transformă într-o copilă dezamăgită de ea însăși. Interesant.

— Tu ce părți ascunzi? întreb încercând să nu dezvălui cât de mare este curiozitatea care mă macină.

— Tu primul.

Începe să învețe cum merge treaba.

— Hmm... Cu ce să încep?

Mă prefac că mă gândesc, deși știu exact ce urmează să spun. Ea mă privește cu atenție, continuând joaca.

— Îmi place să conduc noaptea cu viteză, să încetinesc înainte de curbe în ultima clipă. Îmi plac lucrurile periculoase. Îmi place durerea. Îmi place să fiu mângâiat pe spate, să îmi fie sărutat lobul urechii. Îmi place să dorm dezbrăcat. Îmi plac aventurile de o noapte, tipele care mă strigă pe nume în timp ce facem sex, tipele care nu se supără dacă nu mi le amintesc prea bine a doua zi, cele care nu mă sună dacă se trezesc singure în pat, îmi plac...

— Vrei doar să mă intimidezi.

Nu iau în seamă întreruperea. A rezistat surprinzător de mult.

— Și funcționează?

În mod evident funcționează.

— Astea nu sunt părți ascunse din tine.

— Eu cred că sunt. Așa-s eu în realitate, un tip superficial care nu se prea implică, egoist până în măduva oaselor, distant. Și ai dreptate, pentru mine totul e un joc.

— De ce?

Aah, urăsc când pune întrebările corecte pentru că mă obligă să îi ofer răspunsuri pe care nu sunt pregătit să le ofer.

— Pentru că e mai ușor să pierzi atunci când știi de la început că sunt șanse atât de mari să se întâmple una ca asta.

— Adică ești un laș.

Touché!

— Preferi să păstrezi distanța de teamă că, dacă te implici prea mult, asta ar putea ajunge într-o zi să te rănească.

— Te înșeli.

— Oare? Zed, asta nu înseamnă că îți place durerea, înseamnă că te temi de ea.

— Te înșeli!

Strigătul meu vibrează în întreg dormitorul. Îmi simt inima bătând cu putere, nefiresc de tare, în partea de sus a pieptului.

— Îmi pare rău, șoptesc, parcă încercând să compensez strigătul de mai devreme.

— E în regulă, nu trebuie să recunoști nimic, dacă nu ești încă pregătit.

Își strânge genunchii la piept. Se lipește de perete, la fel cum face adesea și în mintea mea. Eu rămân sprijinit de pat, neștiind ce aş putea să mai spun. Nu faptul că n-aş fi pregătit să recunosc dacă mă tem sau nu de durere, de a fi sau nu rănit, mă scoate din minți, ci sentimentul ăsta puternic că, imediat ce las pe cineva să mă vadă așa cum sunt, aş rămâne cu pieptul dezgolit în fața atâtor lucruri care mi-ar putea face rău, așa cum obișnuiau cândva.

— Și eu sunt o lașă, recunoaște, cu privirea pierdută în gol. Mereu am fost. Știi, am căutat un loc în care să mă simt în siguranță, am căutat oameni în preajma cărora să pot construi o eu în care să vreau să mă transform cândva, am căutat o viață care să mi se pară frumoasă, și când am găsit toate astea, am tras zăvoarele și m-am închis într-o poveste care nu a fost, și știu că nu a fost, reală, dar care, fără să îmi dau seama, a devenit a mea. Și am trăit-o zi de zi. Până ai apărut tu.

— Ești norocoasă, spun și cred ce spun cu toată ființa mea. Eu încă mai caut.

— Ți se pare că sunt? Uită-te la mine.

Mă supun. Nu pare fericită, norocoasă, nici atât. Pare tristă și pare, într-adevăr, captivă într-o poveste care nu e așa cum ar fi vrut.

— Ți se pare că sunt?

— Ești mai norocoasă decât crezi.

Zâmbește, atât de amar încât chiar simt gustul greu pe limbă.

— Grace e minunată.

Trăsăturile i se îmblânzesc când pomenește de ea.

— E minunată, însă nu e mama mea, e o străină care mi-a oferit tot ce avea mai bun, iar eu... Eu sunt o nerecunoscătoare. Mi-a oferit o casă în care nu mă simt acasă. Mi-a oferit iubirea ei, viața asta pe care mulți nu au șansa să o trăiască. Mi-a oferit sprijin și înțelegere, și ascultare, iar eu le-am luat pe toate de-a gata, mi le-am însușit, mi-am făcut din ele un cocon în care m-am îmbrăcat ca să fug de realitate și am fugit. Dar știi ce? Țesătura se destramă. Povestea nu e atât de minunată cum am crezut. Casa pe care mi-a oferit-o Grace nu se mai simte ca *acasă*. Povestea nu mai pare atât de reală. Și e vina mea. Am fugit de realitate. Și sunt o nerecunoscătoare.

Fără să vreau, se pare că am apăsât pe un întrerupător care face lumină într-o debara din sufletul ei în care atârnă pânze de păianjen și zac, pline de praf, neliniști la care nu a mai umblat de mult.

— Nu ești tu vinovată pentru ceea ce simți.

— Nu sunt?

— Sentimentele sunt... incontrollable. Iraționale.

— Nu-mi pasă. Îi datorez asta, înțelegi? Îi datorez recunoștință și iubire. Îi datorez tot, absolut tot pentru că, fără ea, nici nu pot să îmi imaginez unde aș fi fost acum.

Eu pot. Nu e un loc prea grozav.

— E doar o fază, o să treacă. Nici măcar nu cred că simți asta cu adevărat.

— Am așteptat să treacă. Nu a trecut. Cu Aaron e la fel. Eram singură și speriată înainte de el. M-am simțit ca o plantă, smulsă din rădăcini dintr-un mediu toxic și plantată mai apoi într-un ghiveci. Nu am crezut că o să fac față. Plângeam în fiecare noapte, ore întregi. Grace a făcut tot posibilul să mă ajute, apoi am început să mă ascund, iar ea a crezut că mă simt mai bine. Mi-era dor de mama, de mama mea distrusă și drogată care nu s-a gândit nici măcar o clipă la mine, numai la ea însăși.

— Erai un copil.

— Acum nu mai sunt, și totuși câteodată gândesc la fel. Mi-e dor de ea, deși ar trebui să o urăsc. Mi-e dor de ea pentru că, în scurtele momente în care era lucidă, îmi cânta și îmi împletea părul într-o coroaniță pe care nu am să o uit niciodată, iar între ochiurile împletiturii prindea flori de câmp culese de noi din spatele rulotei în care trăiam, or, pentru mine acelea erau cele mai frumoase momente din lume.

— Prințesă... nu am știut...

Îmi doresc să o cuprind în brațe, impulsul e puternic și violent, dar ceva mă ține pe loc, poate privirea ei rece, poate altceva din interiorul meu.

— A făcut tot ce-a putut, spun, într-o încercare stângace de-a o consola, deși îmi dau seama imediat că e inutil.

Nu ai cum să consolezi sau să alini astfel de răni, poți doar să înveți să trăiești cu ele.

— Nu a făcut! strigă, aproape plângând. Dacă ar fi făcut, altul ar fi fost sfârșitul. Grace a făcut de un milion de ori mai multe lucruri, m-a iubit de un infinit de ori mai mult, dar eu nu pot să îi răspund în același fel. Pentru mine, mama va fi una singură, defectă, imperfectă, distrusă, moartă într-o baltă de vomă, cu acul seringii

înfipt în mână, dar mama. Mama! Una singură, indiferent cât ar merita Grace să se afle în locul ei. Iar Aaron...

Pumnii mi se încăleștează numai când mă gândesc la acest trecut cu care încă se mai luptă.

— Aaron s-a oferit să îmi fie prieten atunci când nimeni nu a făcut-o. Aaron m-a înțeles. Aaron m-a ajutat să trec peste frici. Și eu ce fac acum? Încerc să îl uit.

— Îți face rău, e tot ce reușesc să spun despre el.

— Dar ai idee cât bine mi-a făcut?

Nu răspund pentru că nu am nicio idee cât bine i-a făcut și tocmai din acest motiv, pentru ea, pentru motivele pe care le are să îl iubească atât, deși eu nu văd niciunul, nu am reacționat nesăbuit când am avut ocazia să o fac.

Îmi mai aprind o țigară. Chibritul scoate scânteii imediat ce atinge scăpărătoarea. Briceta e la Benjamin acum. Din nou. În ultimele săptămâni a fost un adevărat du-te-vino, niciunul nu a reușit să o păstreze mai mult de trei sau patru zile. Din nefericire, a plecat înainte să facă vreo greșală de care să pot profita.

— Poate ai dreptate, poate chiar sunt o norocoasă, am atât de multe și nici nu mi-am dat seama, spune, în cele din urmă, și prea multe îndoieli i se simt în voce.

Știu că nu am convins-o.

— Dar tu?

— Eu ce?

— Nu mi-ai spus cum ești, nu mi-ai spus ce ascunzi.

— Regula numărul unu, prințesă, îi amintesc expirând fumul.

— Nu ți-am cerut să vorbești despre trecut.

— Ar fi inevitabil.

— Atunci spune-mi altceva.

— Cum ar fi?

— Care e regula numărul doi?

Oftez și mă întreb dacă are rost să fac asta, să o las să mă cunoască mai mult decât ar trebui. Partea proastă atunci când începi să te apropii de cineva e că, pe măsură ce ajungi să îl cunoști, ți-e tot mai greu să îl uiți.

— *Nu vorbesc despre ce simt*, răspund, recunoscându-mă înfrânt.

— Are rost să întreb dacă mai există și o a treia?

— *Să nu eziți să pui punct*, recit în continuare poezia după care am ajuns să trăiesc.

— Deci asta chiar e un joc.

Nu îmi dau seama dacă în privirea ei e dezamăgire sau surprindere.

— Ți-am spus, e mai ușor așa.

— Mai ușor pentru cine?

— Aș vrea să pot spune că pentru oricine, dar aici e vorba doar despre mine.

Se întinde după pachetul de țigări care zace între noi, dar se răzgândește rapid.

— Cred că am nevoie de ceva mai tare.

Își lasă capul pe spate și se bosumflă. Mă face să zâmbesc. Mi-am dat seama deja că și ei îi place să se joace, dar nu știu încă până unde e dispusă să meargă, și mă surprinde fiecare pas îndrăzneț pe care îl face.

— Cred că am exact ce îți trebuie, prințesă.